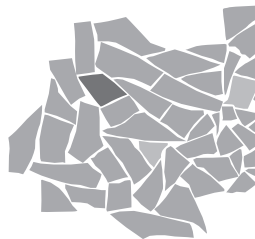
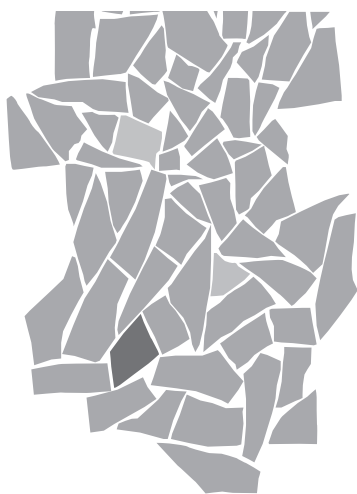

Col·lecció
TRENCADÍS

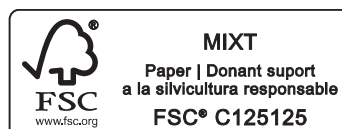

Andana
editorial

© del text: Enric Senabre Carbonell
© de les il·lustracions: Jordi Sunyer
(il·lustrador representat per IMC Agència Literària)
Correcció: Maria Quiles

© Andana Editorial SL
andana@andana.net
www.andana.net

1a edició: novembre de 2025
ISBN: 979-13-87883-11-9
Dipòsit legal: V-4436-2025
Imprès per Imprenta Mundo

Prohibida la reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquest llibre en cap forma ni per cap mitjà sense l'autorització escrita de l'editor. Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra, podeu adreçar-vos a Cedro (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

ENRIC SENABRE

Por...no!

El que la pantalla
no t'explica (del sexe)

Un gra al nas

Albert es va despertar cansat aquell dia. No sabia per què, però quan sa mare va obrir la porta de l'habitació i el va despertar, encara tenia son. I no era normal, perquè quasi cada matí solia alçar-se de seguida, sense mandra i, fins i tot, amb una certa alegria. L'eufòria amb què es llevava no era tant per haver d'anar a escola, sinó perquè allí es trobava amb els amics amb qui li agradava estar i, de camí, quedava amb Laia per tal d'anar-hi junts, i això sí que l'emocionava.

Però el dia de què parlem tenia son i va haver d'esforçar-se més del normal per retirar els llençols, posar-se les sabatilles d'anar per casa, moure el cos desmanegat i anar directe al bany. El cas és que li va costar pixar, perquè tenia el penis plantat i no aconseguia fer eixir el líquid, per això va fer més força i ho va aconseguir per fi. Sense donar-li més importància, es va rentar la cara al lavabo i quan es va mirar a l'espill no hi va trobar l'habitual cara estirada, ulls castanys i cabells negres; el que va descobrir espantat va ser un gra enorme a la punta del nas que el convertia en un monstre. Era horrible! Albert va quedar paralitzat, sense saber què fer. Se'l va tocar i li feia mal; el va prémer, però encara li'n feia més.

Finalment, desconcertat, va cridar la mare.

—Mareeee!

—Què vols, Albert? Estic preparant l'esmorzar.

—Vineeee!

El crit desesperat va preocupar la mare, que va anar corrents al lavabo, imaginant-se qualsevol catàstrofe.

—Què passa?

—Mira —va dir Albert, assenyalant amb cara de pànic el gra del nas.

—Ha, ha, ha —va esclatar a riure la mare davant la cara d'incomprensió d'Albert—. És un gra d'acne, no t'has de preocupar, això és que t'estàs convertint en un adolescent.

—Però què faig? Com se n'anirà?

—No has de fer res, no has de patir, és millor no tocar-lo o l'infectaràs, se't farà roig i gros i encara serà pitjor.

—Ah, ni pensar-ho, trau-me'l! Com he d'anar a l'escola amb això? —va replicar Albert assenyalant-se amb fàstic el gra.

—Bé, com vulgues, te'l rebentaré, però se't farà roig i encara es veurà més.

—És igual, trau-lo!

I sa mare va agafar el cotó i l'alcohol per esclatar-lo i començà a traure'n el pus i esterilitzar-lo. Li va fer mal, però Albert no va piular, no volia interferir en l'operació i només desitjava acabar i contemplar-se la cara sense sentir-se un monstre. Al final, va comprovar que sa mare tenia raó, l'aspecte del seu nas era de tot excepte normal, roig i gros, ben visible i cridaner. En aquell moment, va recordar el personatge d'una novel·la gràfica que acabava de llegir, que era una versió de *La metamorfosi*, de Kafka, en la qual el personatge, Gregori Samsa, es despertava convertit en un insecte i no entenia per què ningú de la família feia res per ajudar-lo. Per sort, ell tenia sa mare que havia arribat en el seu auxili, tot i que el resultat no era el desitjat.

La cara va traslluir la desesperació que sentia en veure's convertit en un monstre.

—No passa res, Albert, són coses típiques de la pubertat, només vol dir que t'estàs fent gran. A partir d'ara vindran

més canvis, és un procés natural imparable, alguns físics com el teu gra i d'altres també en el caràcter, com estar més irritable o nerviós. No has de preocupar-te, li passa a tothom, als teus amics i amigues, també.

—I què si els passa a tots? Però ara m'ha passat a mi i he d'anar al carrer amb això? Jo no vaig a escola.

—Ni pensar-ho, hi estàs obligat i ho saps, vinga, a vestir-te i a classe, o el teu mal no serà res comparat amb les conseqüències que tindrà.

Resignat, va tornar a l'habitació i es va vestir amb desgana, es va posar, per compensar, la samarreta blava que tant li agradava, uns pantalons vaquers curts i les sabatilles que li havien regalat pel seu aniversari, va repassar la motxilla que s'havia preparat la nit abans i va anar a la cuina a esmorzar sense pentinar-se els cabells. Mentre ho feia, el seu cap no parava de pensar què podia fer amb allò que tenia, però descartava totes les alternatives pel ridícul que implicaven. Posar-se una tireta, maquillatge de sa mare, una mascareta de la pandèmia... Tot era pitjor que aquell nas de pallaso que se li havia quedat.

Va menjar en silenci mentre sa mare reia de manera dissimulada i això encara el va irritar més, però, sobretot, el va preocupar, perquè si ella se'n reia, què farien els seus amics? I què diria Laia? Un nus a l'estómac li va retornar la llet amb cacau a la gola, tot i que va aconseguir retenir el vòmit i es va acabar el got; sabia que sa mare no el deixaria anar fins a acabar-lo.

—Adeu, mare, faré el ridícul.

—Adeu, Albert, i no has de patir pel teu nas, això els passarà a tots els teus amics, són coses de l'edat, si es burlen de tu, els dius que a ells també els arribarà.

I se'n va anar amb la sensació d'haver-se convertit en un monstre, convençut que els seus amics no comprendrien el que sa mare li havia explicat i que es burlarien d'ell sense contemplacions.

Mirem-nos a l'espill

Has notat canviat el teu cos? Alguna cosa t'ha preocupat o no entens per què et passa? Si estàs a punt d'entrar en la pubertat o ja t'hi has capbussat, és ben normal que es manifesten canvis físics, i d'altres psicològics; no has de patir, en algun moment ens passa o ens ha passat, a totes i a tots. A més, és important acceptar-nos amb els entrebancs i les virtuts que tenim, es diu autoestima i cal potenciar-la per a sentir-nos millor. Però si encara et preocupa, pregunta a la família o a algun adult de referència, de segur que t'ho podran explicar.

A la porta de l'escola

Va eixir al carrer i es dirigí cap a casa de Laia, va prémer el timbre i, quan l'amiga va preguntar, li va dir que ja havia arribat, com feia cada dia. Mentre esperava al portal, donant voltes d'impaciència, maleïa la pubertat aquella que havia dit sa mare i que l'havia convertit en un monstre com el de *La metamorfosi*. Uns minuts després, va sentir obrir la porta i, en aparéixer els cabells rossos i la blancor de pell característics de l'amiga, va comprovar com el seu habitual somriure es transformava en una ganyota de sorpresa.

—Què t'has fet? —va cridar Laia.

—Sí, ja ho sé, tinc una pinta horrible, però ma mare diu que és normal, que ens ha de passar a tots —va respondre ell, avergonyit.

—A tots se'ns ha de fer el nas de pallasso que portes?

—Era un gra blanc, però ma mare me l'ha rebentat i s'ha quedat així, abans era pitjor.

—Ah, un gra, clar, a mi també me n'ixen, no n'hi ha per a tant, ma mare m'ha explicat que vol dir que aviat em baixarà la regla, que és normal.

—Tu també en tens? I per què no te'ls he vist?

—Perquè no eren tan grans i me'ls he rebaixat un poc abans de rebentar-los, i perquè no et fixes en mi, que ni em mires.

Ell es va posar roig. I tant que la mirava, i bé que li agradava, però no s'hi havia fixat tant, mai li havia vist un gra com els seus.

—I la regla? Què té a veure amb això?

—Que és el mateix, els grans, la regla, els pèls, com els que tens al bigot, formen part dels canvis de la pubertat, ens passarà a tots i a totes, però cada u al seu ritme.

La manera com parlava l'amiga d'un tema com aquell el va avergonyir i la referència als pèls del bigot el va fer tocar-lo amb la mà. En notar el berrissol que tenia, es va posar més roig i va pensar que hauria d'haver-se afaitat i es va sentir més ridícul encara. Quedava clar que no era el seu dia. Mentre enraonava així, va recordar com li havia costat pixar aquell matí i la dificultat de dominar el seu penis. Va lligar caps i va concloure que potser aquells fenòmens corporals tenien alguna relació amb la pubertat, com tenia la regla per a ella.

—Potser ho passarem tots, però ja veuràs Sebas i Roger com es burlen de mi, explica'ls a ells que és un fet normal.

—No els has de fer cas, ja saps com són, uns poca-soltes, tu passa d'ells.

Quan van arribar a l'escola, el primer que va sentir van ser unes rialles escandaloses que no presagiaven res de bo. Va mirar cap a la porta amb por i va trobar els seus amics, cabells rapats pel tos i tupé exagerat per davant, com tallats pel mateix perruquer, però en tonalitats diferents, assenyallant-lo i burlant-se'n sense pietat.

—Però qui és el pallasso aquell que entra per la porta? Si és Albert, ha, ha, ha —s'avançà a dir Sebas, més corpulent que l'altre amic, de cabells rossos i amb uns ulls verds que enlluernaven tothom i el convertien en el líder del grup.

Albert va entrar sense dir res i va anar directe cap a l'aula. Va ser Laia qui va respondre a les burles dels amics.

—Tanqueu la boca, no veieu que és un gra de la pubertat? Com que sou uns bebés, encara no en teniu i per això no ho sabeu, així que muts i a la gàbia.

Però en entrar a l'aula, continuaven els somriures i les burles mentre assenyalaven Albert amb el dit, fins que va entrar la mestra i es va adonar de la situació.

—Què passa? Què són aquestes rialles, tan contents esteu?

—És Albert, que s'ha disfressat de pallaso —va explicar Roger entre somriures, seguint l'exemple del company.

—Què passa, Albert? Què t'ha passat al nas? —va preguntar Roser fent-se la desmenjada.

—Eh, res, que tenia un gra i ma mare me l'ha tret.

La mestra va aprofitar el rebombori per a començar la classe abordant el conflicte que havia sorgit entre l'alumnat.

—No sé de què us burleu, el que té Albert només és un gra d'acne, típic de la pubertat. En tindreu tots i totes, penseu que esteu en l'edat dels canvis corporals que arriben amb ella: grans, pèls als genitals, a les aixelles, al bigot. Són els canvis normals de la pubertat i no heu de burlar-vos-en, perquè si ho feu ara, demà o d'aquí a un parell de dies es burlaran de vosaltres.

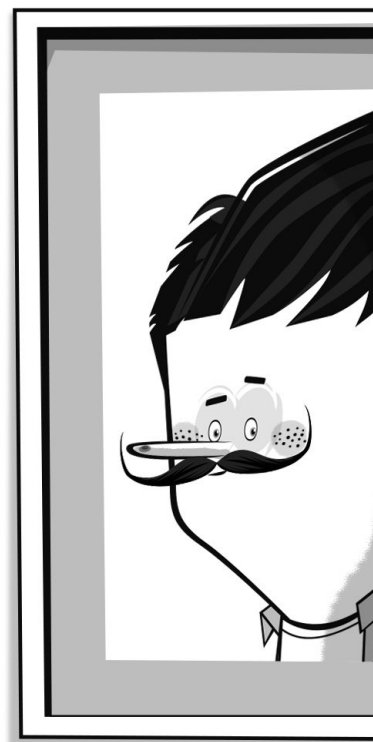
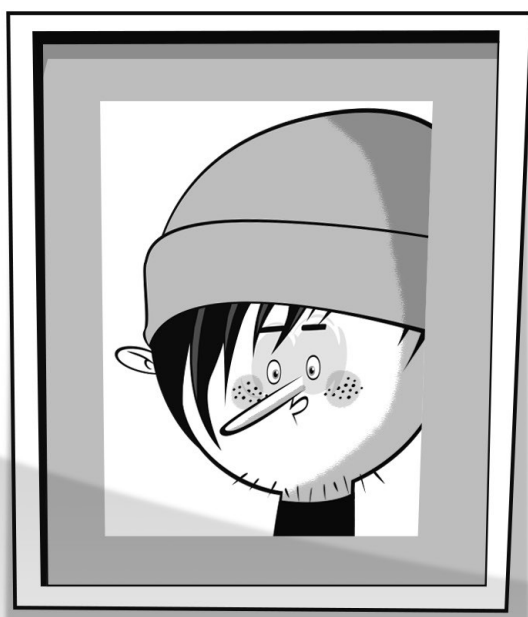
Van quedar en silenci, encuriosits pel que contava la mestra, tots excepte Sebas, que va seguir rient de manera poc dissimulada mentre mirava Albert amb superioritat.

—També se us despertarà la curiositat sexual, sentireu atracció per algun company o companya, notareu unes pessegolles al baix ventre...

I en dir això, va notar que la classe havia quedat en silenci, l'alumnat estava callat, mirava per la finestra, dissimulant, i els riures havien desaparegut, fins i tot els de Sebas, que ara estava roig com una tomata.

—Ja no teniu ganes de riure? Millor, perquè burlar-se d'un company no està gens bé. Ara bé, si és per la vergonya que teniu per parlar dels temes esmentats, no patiu, dedicarem unes sessions a conèixer la pubertat. Crec que us fa molta falta.

I amb això es va acabar l'escàndol, van traure els llibres i quaderns i va començar la classe. Albert va respirar, al final no havia estat tan greu, i ja ningú es fixava en el seu gra al nas.

Parlem-ne

Parlar dels canvis físics i mentals de la pubertat no ha de fer-vos vergonya, encara que és normal sentir pudor per aspectes que formen part de la vostra intimitat. No patiu, no heu de parlar-ne si no voleu, teniu dret a protegir la vostra intimitat, però si teniu curiositat sobre aspectes que sentiu i no compreneu, només heu d'investigar o preguntar a alguna persona de confiança per informar-vos-en, com ara les vostres mestres.

